

Arrest

nr. 185 628 van 20 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stoelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- Georgië*
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een

reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vast dat de door verzoeker ingeroepen problemen met de familie M. louter en alleen interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn en niet onder het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Immers, ofschoon verzoeker verklaart dat het motief van de familie M. om hem te bedreigen een bloedwraak is, kan in het geval van verzoeker niet worden geconcludeerd dat hij in het kader van een bloedwraak wordt bedreigd, aldus de commissaris-generaal die erop wijst dat verzoeker immers geen telg is van de clan T., zijn familie langs moederskant, maar tot de clan B. behoort, zijn familie langs vaderszijde. De commissaris-generaal verwijst naar informatie omtrent bloedwraak waarover hij beschikt en stelt op grond hiervan dat duidelijk blijkt dat verzoeker geen bloedverwantschap heeft met de clan T. aangezien een klassieke bloedwraak enkel kan doorgegeven worden via de mannelijke bloedlijn. Bijgevolg kan, zo luidt de beslissing, verzoeker als telg van de B.-clan niet worden geïdентificeerd in een bloedwraak waarin de T.-clan verwickeld is. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de problemen met de familie M. onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift oppert dat de stelling van de commissaris-generaal dat het geen bloedwraak kan zijn omdat hij tot de clan B. behoort onzin is "vermits verzoeker de kleinzoon van M.T. is", stelt de Raad vast dat uit de in het administratief dossier opgenomen informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat een klassieke bloedwraak enkel kan doorgegeven worden via de mannelijke bloedlijn. Het bloed van een vrouw kan, zo blijkt uit de informatie die door verzoeker geenszins wordt ontkracht of weerlegd of in een ander daglicht gesteld, geen eer dragen, en de "tree of blood" wordt voortgezet via de vaderlijke kant van de familie. In de bestreden beslissing wordt op grond van die informatie dan ook terecht het volgende geconcludeerd: "In uw geval, behoort u dus tot de "tree of blood" van uw vader, meer bepaald de clan B.. Volgens de klassieke bloedwraak kunt u geen eer erven via het bloed van uw moeder. Via uw moeder kunt u dus niet geïdентificeerd worden in een bloedwraak. Bijgevolg kunt u als telg van de B.-clan niet geïdентificeerd worden in een bloedwraak waarin de T.-clan verwickeld is." Verzoeker brengt geen concrete en valabele elementen bij die hieraan afbreuk doen of een ander licht op werpen.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde document d.d. 13 januari 2017 beweerdelijk afkomstig van het dorpshoofd bevat geen voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is dit stuk in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien betreft het geen origineel document, doch slechts een kopie ervan.

Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Uit voormeld document blijkt hoe dan ook geenszins/nergens en verzoeker brengt voor het overige geen concrete en objectieve elementen aan waaruit zou (kunnen) blijken dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen met de familie M. aan nationale bescherming ontbeert. Verzoeker merkt thans in zijn verzoekschrift zeer algemeen op dat “de politieagent op het laatste incident van september 2016 zelf getuige was. Hij had bijgevolg”, zo stelt verzoeker, “een pv kunnen opstellen en aan de procureur kunnen overmaken teneinde te vervolgen, maad de agent heeft dit niet gedaan hetgeen wijst op een gebrek van de albaneze politie”. Verzoekers algemeen betoog neemt echter niet weg en wijzigt niets aan het feit dat verzoeker en/of zijn familie zelf klacht had(den) kunnen indienen bij de Albanese politie, hetgeen klaarblijkelijk werd nagelaten aangezien verzoeker verklaart zelf nooit klacht te hebben ingediend bij de politie, hij totaal geen weet heeft of zijn familie ooit een klacht heeft ingediend tegen de familie M., en hij niet enig bewijsstuk dienaangaande neerlegt met betrekking tot een eventuele klacht bij de politie. Internationale bescherming kan evenwel slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu dus allerm minst het geval is. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt geenszins in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen met de familie M. aan nationale bescherming ontbreekt. Hij toont niet aan dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot die problemen niet zouden kunnen of willen helpen. Uit zijn algemeen betoog kan geenszins “een gebrek van de albaneze politie” worden afgeleid, zoals verzoeker het op weinig ernstige wijze voorhoudt, doch wel een manifest gebrek vanwege verzoeker en zijn familie om de problemen met de familie M. bij de Albanese autoriteiten op een officiële wijze aan te kaarten en aan te klagen.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 februari 2017, trekt verzoekende partij vooreerst in twijfel of Albanië wel kan gerekend worden bij de veilige landen. Zij wijst er voorts op dat zij slachtoffer was van allerlei bedreigingen door H.M., dat de politie wel op de hoogte werd gesteld van de aanvallen en bedreigingen, maar de politie niets kon of wilde doen om haar effectief te beschermen. Verzoekende partij wijst erop dat in het vonnis dat zij neerlegde sprake is van bloedwraak in de zin van de kanun, nu er gewezen werd op het feit dat er een “Besa”, verzoening, is. Zij wijst erop dat er derhalve niet zomaar sprake kan zijn van interpersoonlijk geweld, maar wel van bloedwraak waar zij dreigt slachtoffer van te worden aangezien zij de kleinzoon is van M.T.. Verzoekende partij wijst nog naar een document dat zij bij het verzoekschrift voegt en ter terechtzitting neerlegt en waarvan een vrije vertaling is opgenomen in het verzoekschrift. In dit attest van 13 januari 2017 attesteert het dorps hoofd dat verzoekende partij het land heeft verlaten omwille van de problemen met de familie M. die teruggaan naar een conflict van 1991.

De Raad merkt ter terechtzitting op dat het vonnis dat verzoekende partij heeft ingediend en dat aan het administratief dossier is toegevoegd niet werd vertaald zodat niet kan worden nagegaan of het vonnis al dan niet vermeldt dat er een verzoening was tussen de families na het conflict in 1991.

Hoe dan ook, blijkt uit de bestreden beslissing dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekende partij haar relaas dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een bloedwraak tussen de families T. (familie van haar moeder) en de familie M. naar aanleiding van een conflict sinds 1991 tussen haar oom B.T. en de familie M., zodat een eventuele vertaling van het vonnis *in casu* niets toevoegt.

Het feit dat verzoekende partij ter terechtzitting het origineel neerlegt van de eerder bij het verzoekschrift gevoegde kopie van een attest van het dorps hoofd d.d. 13 januari 2017 wijzigt niets aan de grond in de beschikking d.d. 27 februari 2017: *“Uit voormeld document blijkt hoe dan ook geenszins/nergens en verzoeker brengt voor het overige geen concrete en objectieve elementen aan waaruit zou (kunnen) blijken dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen met de familie M. aan nationale bescherming ontbeert. Verzoeker merkt thans in zijn verzoekschrift zeer algemeen op dat “de politieagent op het laatste incident van september 2016 zelf getuige was. Hij had bijgevolg”, zo stelt verzoeker, “een pv kunnen opstellen en aan de procureur kunnen overmaken teneinde te vervolgen, maad de agent heeft dit niet gedaan hetgeen wijst op een gebrek van de albaneze politie”. Verzoekers algemeen betoog neemt echter niet weg en wijzigt niets aan het feit dat verzoeker en/of zijn familie zelf klacht had(den) kunnen indienen bij de Albanese politie, hetgeen klaarblijkelijk werd nagelaten aangezien verzoeker verklaart zelf nooit klacht te hebben ingediend bij de politie, hij totaal geen weet heeft of zijn familie ooit een klacht heeft ingediend tegen de familie M., en hij niet enig bewijsstuk dienaangaande neerlegt met betrekking tot een eventuele klacht bij de politie. Internationale bescherming kan evenwel slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu dus allerm minst het geval is. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt geenszins in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen met de familie M. aan nationale bescherming ontbreekt. Hij toont niet aan dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot die problemen niet zouden kunnen of willen helpen. Uit zijn algemeen betoog kan geenszins “een gebrek van de albaneze politie” worden afgeleid, zoals verzoeker*

het op weinig ernstige wijze voorhoudt, doch wel een manifest gebrek vanwege verzoeker en zijn familie om de problemen met de familie M. bij de Albanese autoriteiten op een officiële wijze aan te kaarten en aan te klagen.” Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en ze werpt er geen ander licht op.

Waar verzoekende partij op algemene wijze in twijfel trekt of Albanië wel kan gerekend worden bij de veilige landen, laat zij na deze bewering nader toe te lichten en met concrete en objectieve gegevens te onderbouwen, en dient er hoe dan ook op te worden gewezen dat de Raad niet bevoegd is na te gaan of een land al dan niet terecht voorkomt op de lijst van veilige landen in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 februari 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS